

Overeenkomst, op 25 februari 1954 te Parijs gesloten inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

No. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 3 oktober 1955.

De wens, dat deze Overeenkomst aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 2 november 1955.

's-Gravenhage, 30 september 1955.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, eerste lid, der Grondwet heb ik de eer, mede namens mijn ambtgenoot zonder Portefeuille, Mr. J. M. A. H. Luns, U Hoogedelgestrengte hiernevens over te leggen de Engelse en de Franse tekst, alsmede de vertaling in het Nederlands, van de op 25 februari 1954 te Parijs gesloten Overeenkomst inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan, met bijlagen (*Trb.* 1955, 80)¹⁾.

Tevens gelieve U Hoogedelgestrengte aan te treffen een toelichtende nota bij genoemde overeenkomst.

Deze overeenkomst zal, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, slechts gelden voor Nederland.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. W. BEYEN.

Toelichtende nota

De Internationale Burgerlijke Luchtvaart Organisatie (I.C.A.O.) belegde gedurende de maand februari 1954 een vergadering tot herziening van de tweede internationale overeenkomst inzake weerobservatiestations op de Noordelijke Atlantische Oceaan, welke op 12 mei 1949 te Londen werd gesloten (*Stb.* 1951, 271, zie ook *Trb.* 1952, 40) en bij Protocol van 28 mei 1952 werd verlengd (zie *Trb.* 1952, 96).

De vergadering bleef overtuigd van de noodzaak de weerobservatiestations op de Noordelijke Atlantische Oceaan ten behoeve van de luchtvaart te exploiteren. De vergadering wijzigde echter de grondslag voor de kostenverdeling tussen de overeenkomstsluitende landen. Ten aanzien daarvan werd bij de vorige onderwerpelijke overeenkomsten uitsluitend uitgegaan van het aantal vluchten van de luchtvaartuigen der betrokken landen over de Noordelijke Atlantische Oceaan; bij de vaststelling van de grondslag voor de kostenverdeling in de onderhavige overeenkomst werd evenwel mede in aanmerking genomen, dat de weerobservatiestations, welke een uitbreiding vormen van het netwerk van meteorologische landstations op de aangrenzende continenten en eilanden, behalve de luchtvaart b.v. ook de land- en tuinbouw goede diensten bewijzen en aldus „aeronautical-“ naast „non-aeronautical benefits“ opleveren. Ter conferentie werd de verhouding tussen deze „aeronautical-“ en „non-aeronautical benefits“ met betrekking tot de kosten der gehele weerschepenorganisatie gesteld op 80 %, resp. 20 %; voorts werd besloten, dat de kosten ten laste van de „non-aeronautical benefits“ voor 75 % door de Europese Staten en voor 25 % door de Amerikaanse Staten zouden worden gedragen, aangezien de betrokken Staten in deze verhouding geacht werden buiten het kader van de luchtvaart voordeel uit de weerobservatiestations te genieten.

Voorts heeft de vergadering in verband met de hoge eisen, welke de weerschepenorganisatie over het algemeen aan de financiële draagkracht van de landen stelt, het aantal stations van 10 op 9 teruggebracht.

Op deze beginselen berust de kostenverdeling, welke aan de herziene (derde) internationale overeenkomst inzake weerob-

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan

de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

servatiestations op de Noordelijke Atlantische Oceaan ten grondslag ligt. Deze overeenkomst brengt mede, dat, hoewel de Nederlandse luchtvaart in aanzienlijke mate meer dan in 1949 deelneemt aan het verkeer over de Noordelijke Atlantische Oceaan, het Nederlandse aandeel in de organisatie wederom — naar boven afgerond — neerkomt op de exploitatie van twee schepen (artikel I), waartegenover ook thans weer staat, dat Nederland voor die exploitatie een bijdrage ontvangt van de landen, welke slechts financieel aan de organisatie deelnemen (artikel III).

De overeenkomst zal op 30 juni 1956 eindigen, doch wordt van jaar tot jaar verlengd, indien deze niet een jaar vóór de einddatum is opgezegd (artikel XIX).

Voor wat betreft het nut van de weerobservatiestations voor de luchtvaart over de Noordelijke Atlantische Oceaan, waaraan Nederland in zo belangrijke mate deelneemt, moge worden volstaan met verwijzing naar de Kamerstukken, betrekking hebbende op de wet van 18 maart 1948 (*Stb.* I 109) tot goedkeuring van de eerste weerscheperovereenkomst.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

J. ALGERA.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.

De Minister zonder Portefeuille,

J. LUNS.

De Minister van Financiën,

VAN DE KIEFT.